

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa B. S.

przeciwko "S. "S.A. - o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 23 lutego 2006 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S.

z dnia 27 września 2005 r., sygn. akt IV Pa .../05,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik Zakładów [...] Spółki akcyjnej z siedzibą w S. Podlaskim zaskarżył skargą kasacją wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 27 września 2005 r., oddalający jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 14 maja 1998 r., przywracającego B. S. do pracy w Zakładach [...] na poprzednich warunkach oraz zasądzającego od strony pozwanej na jego rzecz kwotę 17.276,18 zł brutto, tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy wraz z ustawowymi odsetkami. Wskazując jako podstawy skargi kasacyjnej naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 52 § 1 pkt 2 k.p. – poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że „pracodawca rozwiązał z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z jego winy z powodu popełnienia w czasie trwania umowy o pracę

przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, w sytuacji gdy przestępstwo to nie było oczywiste”, art. 56 § 1 k.p. i art. 57 § 2 k.p. w związku z art. 8 k.p. – poprzez przyjęcie, że „przywrócenie powoda do pracy i zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy nie pozostawało w sprzeczności ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa [...] oraz z zasadami współżycia społecznego”, a także naruszenie przepisów postępowania, a to: art. 233 § 1 k.p.c. – poprzez sprzeczność „istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego” oraz art. 180 § 1 pkt 4 k.p.c. – poprzez podjęcie z urzędu postępowania zawieszonego na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c., „w sytuacji gdy postępowanie karne nie zostało zakończone prawomocnym orzeczeniem kończącym to postępowanie”, wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego jej rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz ewentualny udział w rozprawie przed Sądem Najwyższym”. Jego zdaniem, rozpoznanie skargi kasacyjnej uzasadnia występowanie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie „czy naruszenie art. 180 § 1 pkt 4) Kodeksu postępowania cywilnego w postaci podjęcia z urzędu postępowania zawieszonego na podstawie przepisu art. 177 § 1 pkt 4) Kodeksu postępowania cywilnego [...], w sytuacji gdy postępowanie karne nie zostało zakończone prawomocnym orzeczeniem kończącym to postępowanie, a podjęcie postępowania nastąpiło po upływie ok. 7 lat od jego zawieszenia, gdy w dacie podjęcia postępowania nie miały miejsca żadne nowe okoliczności, które uzasadniałyby podjęcie postępowania, a nie istniały bezpośrednio, czy w znacznie krótszym okresie czasu po jego zawieszeniu, stanowi naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy”?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne

wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy skarga kasacyjna jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była ocena zasadności rozwiązania umowy o pracę z B. S. Powołane w skardze kasacyjnej przepisy Kodeksu pracy – art. 52 § 1 pkt 2, art. 56 § 1, 57 § 2 i art. 8, oraz Kodeksu postępowania cywilnego – art. 233 § 1, art. 180 § 1 i art. 177 § 1 – zostały dostatecznie wyjaśnione zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie. Nie budzą one wątpliwości i nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W sprawie nie występuje zagadnienie prawne, które stanowiłoby problem prawny, tym bardziej istotny, mający znaczenie precedensowe dla innych podobnych spraw i wymagający ingerencji Sądu Najwyższego. W motywach zaskarżonego orzeczenia nie dostrzega się wyraźnego błędu w zastosowaniu prawa lub jego wykładni, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy. Podnoszone w skardze kasacyjnej zarzuty i ich uzasadnienie sprowadzają się w rzeczywistości do ogólnikowej polemiki z sędziowską oceną materiału dowodowego oraz ustalonych w toku postępowania faktów, co w konsekwencji czyni ją niezasadną. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyrażał pogląd, że przestępstwo, o którym mowa w art. 52 § 1 pkt 2 k.p., jest oczywiste, jeżeli nienasuający wątpliwości stan faktyczny pozwala na pewne stwierdzenie, iż pracownik dopuścił się czynu zagrożonego sankcją karną przez ustawę. Nie można natomiast uznać oczywistości przestępstwa pracownika, jeżeli brak jest pewności czy przestępstwo w ogóle zostało popełnione albo kto dopuścił się czynu przestępnego. Oczywistość popełnienia przestępstwa może być stwierdzona nie tylko na podstawie prawomocnego wyroku skazującego, ale również bez takowego, na podstawie takiej oceny konkretnego zdarzenia, które nie pozostawia wątpliwości co do wyniku ewentualnego postępowania karnego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 1979 r., I PR 13/79, OSNC 1979 nr 11, poz. 221). Sąd ten podkreślał, że „oczywistość” w powołanym znaczeniu, musi występować przed złożeniem przez pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, a nie być wynikiem postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku procesu sądowego.

Wywodził również, że ewentualne odnalezienie dowodów niewinności w procesie karnym jest podstawą do wznowienia postępowania przed sądem pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2001 r., I PKN 703/00, OSNAPiUS 2002 nr 431, poz. 18).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.